

Sygn. akt I PK 191/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa Z.H.
przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych Oddziałowi Terenowemu w O.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 30 sierpnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w S.
z dnia 1 czerwca 2017 r., sygn. akt III Pa [...]/17,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 240 zł
(dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. wyrokiem z dnia 1 czerwca 2017 r. oddalił apelację strony pozwanej Agencji Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w O. (dalej jako Agencja) od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 29 listopada 2016 r., przywracającego powoda Z.H. do pracy w pozwanej Agencji na poprzednich warunkach zatrudnienia.

W wyrokach sądów *meriti* przyjęto, że wskazana przez pozwaną w piśmie z dnia 1 czerwca 2016 r. przyczyna wypowiedzenia powodowi umowy o pracę, tj. likwidacja stanowiska radcy prawnego, jest pozorna. Z poczynionych ustaleń

faktycznych wynika bowiem, że po wypowiedzeniu powodowi umowy o pracę zatrudniono na jego miejsce trzy nowe osoby, zlecono obsługę prawną zewnętrznej firmie prawniczej i utrzymano w zatrudnieniu M.R. na etacie radcy prawnego. Jednocześnie w momencie złożenia oświadczenia woli o wypowiedzeniu umowy zmiana struktury organizacyjnej, przewidująca likwidację stanowiska pracy radcy prawnego, nie była prawnie dokonana, gdyż wymagała zatwierdzenia organu zewnętrznego, tj. prezesa Agencji (§ 13 ust. 3 Statutu Agencji Nieruchomości Rolnych określonym w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 5 grudnia 2011 r. w sprawie nadania statutu Agencji Nieruchomości Rolnych, Dz.U. Nr 262, poz. 1567), a wniosek w tej sprawie został złożony dopiero w dniu 22 lipca 2016 r. Bez zatwierdzenia projektu zmian regulaminu organizacyjnego znoszącego sekcję organizacyjno-prawną można mówić jedynie o zamiarze likwidacji stanowiska pracy. Wobec tego wypowiedzenie dokonane zostało jeszcze przed formalnym rozpoczęciem zmian organizacyjnych. Jeżeli zatem likwidacja stanowiska pracy powoda wymagała zatwierdzenia zmiany struktury organizacyjnej pozwanej, to brak takiego zatwierdzenia w chwili dokonywania wypowiedzenia musi być uznany za brak rzeczywistej likwidacji stanowiska pracy.

Pozwana Agencja zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i o przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i rozstrzygnięcie sprawy przez uwzględnienie apelacji i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz skarżącej kosztów postępowania przed Sądami obu instancji. Wniosła także o orzeczenie o zwrocie spełnionych na rzecz powoda świadczeń zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego.

Skarga kasacyjna została oparta na obu podstawach z art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., tj. naruszenia prawa materialnego i przepisów postępowania, a mianowicie:

1) art. 45 § 1 k.p. przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji przywrócenie powoda do pracy w sytuacji, gdy przyczyna wypowiedzenia była rzeczywista, z uwagi na to, że zgodnie z § 3 ust. 6 regulaminu organizacyjnego skarżącej to dyrektor Oddziału Terenowego Agencji jest upoważniony do dokonywania w imieniu prezesa Agencji czynności w sprawach z

zakresu prawa pracy, co oznacza, że miał on uprawnienia do dokonania racjonalizacji zatrudnienia i brak zatwierdzenia zmiany tego regulaminu w chwili dokonywania wypowiedzenia nie może być uznany jedynie za zamiar likwidacji stanowiska pracy, zwłaszcza, że likwidacja etatów nie musi zbiegać się w czasie z chwilą faktycznego ich przeprowadzenia;

2) art. 30 § 4 k.p. przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji przyjęcie, że skarżąca nie wskazała rzeczywistej przyczyny wypowiedzenia, podczas gdy była ona rzeczywista i nie można uznać jej za pozorną z tego względu, iż w chwili wręczania wypowiedzenia umowy o pracę prezes Agencji nie zatwierdził regulaminu organizacyjnego skarżącej nieprzewidującego stanowiska ds. obsługi prawnej;

3) art. 378 § 1 k.p.c. przez błędną wykładnię, która spowodowała ograniczenie się Sądu drugiej instancji do oceny okoliczności uzasadniających ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku, z uwagi na pominięcie okoliczności, które mogły prowadzić do jego zmiany, w tym zwłaszcza zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, co spowodowało ograniczenie zakresu rozpoznania, a przez to pośrednio naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c.;

4) art. 381 k.p.c., art. 382 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez niedopuszczenie dowodów zawnioskowanych w postępowaniu apelacyjnym zmierzających do wykazania, że zarówno przed, jak i po dacie wręczenia powodowi wypowiedzenia umowy o pracę M.R. nie był zatrudniony na stanowisku radcy prawnego;

5) art. 236 k.p.c. w związku z art. 381 k.p.c. przez brak odniesienia się do dołączonych do apelacji dokumentów i pominięcie w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia motywów, z powodu których zgłoszone przez skarżącą wnioski dowodowe nie zostały rozpoznane, co w konsekwencji uniemożliwia odtworzenie rozumowania Sądu Okręgowego;

6) art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 45 § 2 k.p. przez pominięcie stanu rzeczy istniejącego w chwili wydawania wyroku, tj. że w wyniku zmian w strukturze skarżącej w chwili wyrokowania i nadal obowiązuje nowy regulamin organizacyjny, w którym nie istnieje stanowisko pracy ds. pomocy prawnej i odtworzenie

zlikwidowanego stanowiska radcy prawnego byłoby niecelowe i ingeruje w autonomię pracodawcy do kreowania polityki kadrowej;

7) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez brak odniesienia się do zeznań świadków G.K. oraz H.Ł., których pominięcie podniesiono w apelacji i które zostały zarejestrowane w e-protakole, a nie w protokole skróconym z rozprawy, podczas gdy Sąd jest zobligowany do rozważenia całości materiału dowodowego;

8) art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., a także art. 382 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez pominięcie części materiału zebranego w postępowaniu, brak wyczerpujących ustaleń i przyjęcie przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii w sytuacji, gdy zarzuty apelacji obejmowały sprzeczność ustaleń Sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co skutkowało tym, że zarzuty apelacyjne w ten sposób nie zostały rozpoznane.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca stwierdziła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, skoro Sąd Okręgowy rażąco naruszył art. 45 § 1 k.p. i art. 30 § 4 k.p. przywracając powoda do pracy, gdy istniała rzeczywista przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę, tj. likwidacja stanowiska pracy, kwestie związane z racjonalizacją zatrudnienia pozostawały w sferze autonomii pracodawcy i brak zatwierdzenia ich przez prezesa Agencji w chwili dokonywania wypowiedzenia umowy o pracę nie może być uznane jedynie za zamiar pracodawcy, a tym samym za brak rzeczywistej likwidacji stanowiska pracy, ponieważ zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego decyzja o wypowiedzeniu pracownikowi umowy o pracę spowodowana zmianami organizacyjnymi, likwidacją etatów itp. nie musi zbiegać się w czasie z chwilą faktycznego ich przeprowadzenia i dopuszczalne jest dokonanie wypowiedzenia z pewnym wyprzedzeniem czasowym. A zatem sam fakt likwidacji stanowiska pracy nie jest uzależniony od dokonania wcześniejszych zmian w regulaminie organizacyjnym.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona również ze względu na „naruszenie przepisów postępowania, przede wszystkim art. 378 § 1 k.p.c.”

polegające na nierozpoznaniu zarzutów apelacji, „co oznacza nierozpoznanie istoty sprawy i uzasadnia wnioski o uchylenie wyroku. Wobec przyjęcia przez Sąd drugiej instancji ustaleń Sądu Rejonowego za własne, zasadny jest zarzut dokonania tych ustaleń z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów. Uzasadnienie Sądu Okręgowego nie spełnia wymagań z art. 328 § 2 k.p.c. Brak jest uzasadnienia co do oceny materiału dowodowego pozwalającego na ewentualną kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia, czy jest one wynikiem logicznego rozumowania i wnioskowania. Sąd w żaden sposób nie ocenił dowodów przedstawionych przez skarżącą. W uzasadnieniu wyroku Sądu drugiej instancji jest wprawdzie kilka zdań o podzieleniu oceny dowodów i ustaleń dokonanych przez Sąd pierwszej instancji, mają one jednak ogólnikowy charakter i nie odnoszą się do wszystkich zarzutów apelacji dotyczących konkretnie wskazanych dowodów. Nie mogą być one uznane za kontrolę oceny dowodów, dokonanej przez Sąd pierwszej instancji ani tym bardziej za własną ocenę dowodów Sądu drugiej instancji. Naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. spowodowało ograniczenie zakresu rozpoznania, a przez to pośrednio naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. i 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. Sąd drugiej instancji naruszył również art. 236 k.p.c. w związku z art. 381 k.p.c.”, przez nie odniesienie się do zgłoszonych w postępowaniu apelacyjnym dowodów.

W ocenie skarżącej w sprawie występuje także istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do pytania: „czy można uznać za rzeczywistą przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę, polegającą na likwidacji stanowiska pracy przez pracodawcę w sytuacji, gdy to stanowisko pracy w dniu wypowiedzenia umowy o pracę istniało w strukturze organizacyjnej, lecz zostało zlikwidowane w okresie wypowiedzenia lub w późniejszym, nieodległym czasie w związku z zatwierdzeniem zmian w strukturze organizacyjnej w regulaminie organizacyjnym obowiązującym w danej jednostce przez inny podmiot, a zgodnie z regulaminem organizacyjnym obowiązującym u pracodawcy, pracodawca był upoważniony do samodzielnego dokonywania - w imieniu podmiotu nadrzędnego - czynności w sprawach z zakresu prawa pracy w stosunku do pracowników, kierowanej przez siebie jednostki w tym także zmian struktury organizacyjnej, lecz takie zmiany wymagały zatwierdzenia przez inny podmiot?”

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i o zasądzenie od skarżącej na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy wskazać, że dopuszczalność wnoszenia skargi kasacyjnej jest ograniczona, co wynika z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Skarga kasacyjna nie jest więc (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, gdy się weźmie nadto pod uwagę, że Konstytucja w art. 177 ust. 1 gwarantuje jedynie dwuinstancyjne postępowanie. Ewentualna możliwość dalszego postępowania, w tym postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe, które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) i oczywistego uzasadnienia skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Tak ujęte w skardze przesłanki przedsądu wzajemnie się wykluczają. W orzecznictwie przyjęty jest pogląd, że nie można twierdzić, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne na pierwszy rzut oka, bez pogłębionej analizy prawnej) i że

jednocześnie w sprawie występują poważne zagadnienia prawne, które wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji niejasnych przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, niepubl.). To co ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi nie może być jednocześnie ujmowane jako podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni przepisu, to nie można jednocześnie twierdzić, że z tych samych przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675225). Zatem nie do pogodzenia z oczywistością skargi jest stawianie w niej zagadnień prawnych, wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, ani wskazywanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2011 r., II UK 24/11, LEX nr 1365662).

Niezależnie od powyższego, powołując się na przesłankę występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., skarżący powinien mieć na uwadze, że wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK

17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Ponadto przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 18 marca 2004 r., I PK 620/03, LEX nr 513011, z dnia 8 lipca 2004 r., II PK 71/04, LEX nr 375715 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538). Przedstawione w skardze „zagadnienie prawne” nie wskazuje żadnych konkretnych przepisów prawa, w związku z którymi zostało ono sformułowane ani argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen, choć treść wniosku sugeruje, że dotyczy ono art. 45 k.p. Nie jest jednak rolą Sądu Najwyższego zastępowanie wnoszącego

skargę w prawidłowym jej redagowaniu. Stąd przedstawiony w skardze problem należało uznać za pozór przesłanki przedsądu, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia także warunków właściwych dla przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., ponieważ w judykaturze przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, iż doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX nr 1522063). Skarżący jest w tym zakresie zobowiązany do sformułowania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odpowiednich wywodów potwierdzających tę okoliczność, a należy pamiętać, że o oczywistości naruszenia prawa możemy mówić jedynie, gdy w rozpoznawanej sprawie doszło do sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, LEX nr 1331343 oraz z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, LEX nr 1844092 oraz powołane tam orzecznictwo). Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr

198531; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774).

Mając na uwadze powyższe wywody nie sposób uznać, by skarżąca wykazała istnienie kwalifikowanej postaci zarzucanego naruszenia przepisów postępowania, które polegałyby na jego oczywistości, widocznego dla każdego *prima facie*, ponieważ argumenty mające wykazywać, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona z powodu naruszenia przepisów postępowania ograniczają się wyłącznie do powielenia argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu procesowych podstaw skargi kasacyjnej. Skarżąca nie wykazała też istnienia kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 45 § 1 k.p. i art. 30 § k.p. zważywszy, że potencjalne stwierdzenie oczywistego naruszenia wskazanych w podstawach skargi przepisów prawa materialnego wymagałoby kolejnej (ponownej) weryfikacji i oceny zebranego materiału dowodowego, co usuwa się spod weryfikacji kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c. i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Tylko dla porządku należy nadmienić, że ocena czy likwidacja stanowiska pracy jest rzeczywista, czy pozorna, jest elementem ustalenia stanu faktycznego sprawy i nie może być w skardze kasacyjnej skutecznie zakwestionowana przez zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 k.p. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2010 r., I PK 93/10, LEX nr 707852). Natomiast w rozpoznawanej sprawie Sady obu instancji ustaliły, że likwidacja stanowiska pracy powoda była pozorna, podając jako podstawę takiego przyjęcia m.in. fakt, że wypowiedzenie umowy o pracę dokonano w dniu 1 czerwca 2016 r., a więc jeszcze przed formalnym powzięciem zamiaru zmian organizacyjnych, których skutkiem miała być likwidacja stanowiska pracy powoda.

Z tych powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego po myśli art. 98 k.p.c.